

En ny og sørgelig Bise

En Pige som gik til Marken for at samle Kre-
aturene, men som fandt sin Død ved et ulykkeligt
Fald, som ganske knuste hendes Hoved og først
blev funden den tredie Dag derefter. O naadige
Gud, Du lad os velbetænke, at vi her ingen bli-
ende Sted har, og lad os baade af dette og an-
dre Exempler vækkes til at tænke tilbage og holde
os beredte naar Gud kalder os.

Maaske din Klokke slaar idag sit sidste Slag,
Du læges Sjælesaar, nu hedder det idag.

T r o m s ø. G. Kjeldseths Bogtrykkeri. u. a.

V box 17:489

Mel. Er Gud for mig saa træde.

1. O Ynk og megen Klage Hvad Jammer nu er sked I disse sidste Dage Da vi her Tiden drev Med Glæde udi Aanden Med Glæde udi Gud, Da kom Bitterhedsaanden Og rev vor Glæde bort.

2. En ynksom Hendels' skede i atten Hundrede syv og halvtredstindstyve Den tiende Oktober, Jeg ei det kan udføre Ei tænke kan derpaa Med mindre Hjertet røres Som jeg tror hver og maa.

3. Det var ved Middagstide En klar og vakker Dag, En ganske voren Pige Gik hen i Ko og Mag For Kreatur at samle, Hun hen i Marken gaar Fra Brødre Kjør og Fader Hun ganske glad hengaar.

4. De tænkte da vist ikke Det var den sidste Gang, Som hendes blide Blikke Til dennem smile kan, Hun bort fra dennem ganger Til Skoven hun da gaar Og aldrig mer hjemganger, Hun Flyttebudskab faar.

5. Hun var saa blid og venlig Til hver en Tid og Stund, Hun var en Rose kjærlig I hver en Sorgens Stund, Hun var i Marken ene og vogtede der Faar Indtil om Aftenstide, Da Ulykkestunden var.

6. Thi Gederne var hjemme Alt indtil Aftenstid De da drog høit paa Fjeldet Thi Veiret det var blid, Der Pigen dette mærked Hun strax til Fjeldet gaar, Al Jammer Ve og Smerte, Hvad Ende dette faar.

7. Hun høit til Fjeldet stiger Som den sædvanlig Vei, O ve hvad skal jeg sige Hvad Ynk og hvad Elend', Thi ligesom hun ganger Da gled den ene Fod Hun baglæns overfalder, Jorden drak hendes Blod.

8. Den Tid hun overfalder En Sten ramt Findingen, Saa hendes Tid var omme Hun sandsløs segner hen Og raabte Gud om Raade For Jesu Blod saa rød, Da opgav hun sin Aande. Hun segned og var død.

9. Da Mørket mon paafalde Og hun da borte blev, Og Ingen monne tænke At hun i Døden drev, De tænkte hun var borte Da Maanen skinned klar, At hun derfor blev borte At søge savnet Faar.

10. Men hendes elskte Broder da Klokken den blev syv, Da blev han svag tilmode Han ganske sorgfuld blev Men hvad var her at gjøre Han samt hans Fader gaar Og hen i Marken løber, Men af de intet fandt.

11. Der Natten var tilende De samtlig monne gaa Til Marken for at lede, Men alt forgiæves taar man hele Dagen lede At vidt og bredt omkring Og intet var at finde Ei nogensteds omkring.

12. Der blev da Bud til Granden Som den Gang borte var, Thi han har vær't i Skoven Den samme Løverdag, Den Søndag var forløben Med Sorrig Natten kom, Der intet var at gjøre Thi Mørket det faldt paa.

13. Da Mandagen mon komme Den Grande kom ogsaa, Thi der han dette hørte Han strax da tænkte paa, At hjælpe dem at lede Og søge hvor han kan, Thi denne tunge Skjebne Den meget rørte ham.

14. Der han til Gaarden kommer Og der fortalte at Han hende saae hin Aften Til Fjeldet gande plat, Da var ei nogen mere I Tvivl om hendes Død, Da de paa Fjeldet kommer, Strax Faderen hende fandt.

15. Hver tænke sig den Smerte, Som dette hannem var, Hvorledes Faderhjertet i hannem dengang slog, Han saae den ædle Blomme Der ligge i sit Blod, Han saae det Haab udslukket De Rosenkinder død.

16. Hendes Stedmoder svimed Da de til Gaarden kom, Med Raab til Sengen iler Hun sin Steddatter from Som var saa kjær og venlig Til

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90

hvert et Dieblif, Nu i sit Blod henvisnet, O
hvilket Hjertesting.

17. O hvilken Sorg og Smerte For hendes
Brødre kjær, Saa og det Faderhjerter Hvorledes
dette er, I denne store Smerte Som trykker Sjel
og Sind, Gud lette deres Hjerter Med Frostens
kjoslig Vind.

18. O Menneske som lever I denne syndig Tid
I det vist ei betænke Hvor hastig eders Tid Maa-
ste kan være slukt, O tænk Jer lidt om Og
lad ei Hjertet lukkes For Naadens blide Stund.

19. Betænk de Naadedage I her dog leve i.
Betænk den evig Glæde Og evig Fryd hvori Sig
Evigheden tabte Hvortil I kaldet er, O lad ei
gaa fortabte For eders Sjele kjær.

20. Gud hjælpe os vist alle Vi som skal svæve
her, O lad os Gud paakalde Han vil os være
nær, Han vilde af sin Naade Os lede mens vi
skal I denne Verden være Til Himlens Glædesal.